

de Herbergkrant

EDITIE 13 ■

21 JULI 2011 tot 18 AUGUSTUS 2011

13

In deze editie:

■ PAGINA 3

De waarde van de mogelijkheid om je creativiteit te uiten. Herbergbewoner Jan Mark in gesprek met activiteitenbegeleidster Alet.

■ PAGINA 5

Bezoekers over het Eetcafé in de WRZV-hallen: wie of wat je ook bent en waar je ook vandaan komt, in het Eetcafé kun je jezelf zijn.

■ PAGINA 8

Kadera aanpak huiselijk geweld vindt dat iedereen recht heeft op veilig leven en opgroeien. 'Het voelt er warm en veilig', aldus Marianne, die er hulp zoekt.

■ PAGINA 14

Instituut voor Publieke Waarden stelt paal en perk aan publieke ontwaarding. 'Het kan en moet veel beter', zegt medeoprichter Eelke Blokker.

Verkoopprijs € 1,50 ■ waarvan € 1,00 voor de verkoper (let op de verkoperspas) ■ oplage 10.000

Verkoopprijs
€ 1,50
waarvan € 1,00
voor de verkoper
(let op de verkoperspas)

■ PAGINA 6

Hollandse junk zocht en vond heil in een Thais klooster:

'Ik dacht: Mulder, in deze tempel kan je veel leren.'

Beste Herbergkrantkopers,

■ De steden Los Angeles en Arnhem komen ongetwijfeld niet vaak in één zin voor. Wel in deze Herbergkrant. Want er is een overeenkomst tussen enerzijds de tweede grootste stad van de Verenigde Staten (dikke vier miljoen inwoners) en anderzijds de derde grootste stad van Gelderland (bijna 150.000 inwoners). Beide steden willen de dakloosheid rigoureus op een alternatieve manier aanpakken. Los Angeles wil de bijna honderdduizend daklozen van straat halen door ze een huis aan te bieden. Arnhem ook. Die wil alle opvangcentra sluiten en de driehonderd daklozen na een eventuele doorstroomopvang van hooguit een half jaar, een huis aanbieden waar ze (begeleid) kunnen wonen. Zou het werken? Geef daklozen een eigen dak, en het probleem is weg? Zou inderdaad de dakloosheid zelf het probleem zijn? Of is de dakloosheid een gevolg van veel dieper gewortelde problematiek die per dakloze verschilt?

Wij weten het niet. Wij hebben er niet voor gestudeerd. Maar zolang er nog daklozen zijn, zijn er daklozenkranten. En zo lang er daklozenkranten zijn, zijn er verkopers. En zolang er verkopers zijn, zijn er Herbergkrantkopers. In de zomer iets minder dan in de winter, maar toch. U bent zo'n Herbergkrantkoper. En dat niet alleen: u bent ook een Herbergkrantlezer, anders had u deze tekst niet gelezen. En dat vinden wij Herbergkrantmakers natuurlijk helemaal prachtig. Dat u niet alleen koopt, maar ook leest. Want ook deze Herbergkrant is weer zorgvuldig en met veel liefde samengesteld en staat weer boordevol ervaringen, visies en meningen van mensen die heel veel te vertellen hebben, maar nauwelijks aan het woord komen. Neem Eric, de junk, die zichzelf vond in een boeddhistisch klooster in Thailand. Of Marianne die al haar moed en kracht verzamelde om zich uit een destructieve relatie te worstelen. Of de mensen die elke woensdag naar het Eetcafé komen, omdat dat een van de weinige plekken is waar ze zich welkom en gerespecteerd voelen. Voor die mensen wil de Herbergkrant een podium bieden. Want die mensen hebben veel te vertellen. En dat doen zij dan ook graag, zodat er meer begrip komt voor elkaar, in deze jachtige, individualistische samenleving. Wij wensen u veel leesplezier.

De Herbergkrantmakers

Volg de Herbergkrant op Twitter!

twitter

twitter.com/daklozennieuws

Huurdersvereniging 'Twee onder één kap', bedankt!

Onlangs ontving de stichting Vrienden van de Herberg een dikke cheque van Huurdersvereniging 'Twee onder één kap' in Dalfsen en Staphorst, ter gelegenheid van hun tienjarig bestaan. Deze huurdersvereniging wil met elkaar en met anderen goede 'noabers' zijn en dat ze dat inderdaad ook zijn, wordt met deze gulle gift bewezen. Het geld gaat rechtstreeks in de daklozenpot en wordt goed besteed aan bijvoorbeeld eten, kleren, medische zorg en opvang van mensen die dat niet kunnen betalen. Hartelijk dank voor deze welkome bijdrage!

Stichting Vrienden van de Herberg

Colofon

■ ALGEMEEN

De Algemeen
De Herbergkrant komt voor een essentieel deel tot stand dankzij bewoners van de Zwolse daklozenopvang De Herberg, onder structurele begeleiding van een klein team professionals. Doelstelling is dak- en thuislozen een stem te geven, iets te leren en iets te laten presteren. De Herbergkrant is journalistiek en financieel onafhankelijk van derden. Er is geen winstoogmerk. Eventuele winst komt te allen tijde ten goede aan de daklozenpot van stichting Vrienden van de Herberg. De Herbergkrant verschijnt elke derde donderdag van de maand.
Oplage: 10.000.

CONTACT:

Informatie over verkoop en verkopers en distributie:
WRZV-hallen, Buitengasthuisstraat 8, 8041 AB Zwolle, telefoon 038-4226129.

Redactie en adverteerders:
info@vriendenvandeherberg.nl /
tel. 038 - 4653244 /
www.vriendenvandeherberg.nl

Postadres:
Herbergkrant, WRZV-hallen,
Buitengasthuisstraat 8, 8041 AB Zwolle

VERKOOP

De Herbergkrant is te koop op straat voor € 1,50 waarvan € 1,00 voor de verkoper. De officiële Herbergkrantverkopers zijn geregistreerd bij de WRZV-hallen en bezitten een verkoperspas met registratienummer, pasfoto en locatie van verkoop:

BIJDRAGEN

Wilt u bijdragen? Maak uw donatie over op bankrekeningnummer 1100.31.539 t.n.v. Stichting Vrienden van de Herberg te Zwolle. Uw bijdrage komt geheel ten goede aan de daklozenpot. Hartelijk dank!

INITIATIEF EN HOOFDREDACTIE

Joop van Ommen en Marijke Mosterman, Magnolia Journalistieke Producties

REDACTIE EN MEEWERKENDEN

Anton van Rooijen (directeur Herberg), Frederike Westendorp (teammanager Herberg), Arie Steenberg (distributie), Cristien van Heugten, Jouko Hoeksema, Han van Zuidam, Jan Mark Boekestein, Erwin, Gerard de Goede, Wichert aan het Rot, Ingrid Westrik, Olle, Vincent Wolting.

Creatie en Drukwerk
Marsman Reclame Hattem.

Met dank aan de adverteerders en de inzenders.

De grote invloed van Alet's creatieve passie

Onder de Herbergbewoners bevinden zich vaak zeer creatieve mensen. Zo creatief, dat de gemeente Zwolle toegestemd heeft in een expositie van kunstwerken van Herbergbewoners, in november in het stadhuis. De creativiteit in De Herberg wordt gestimuleerd en in goede banen geleid door activiteitenbegeleidster Alet Kremer. Redacteur, kunstenaar en Herbergbewoner Jan Mark Boekestein sprak met haar.

■ Bij de Herberg rees de vraag of er dagbesteding of in ieder geval recreatie beschikt kon worden. Geschikt bevonden werd Alet Kremer, met de vraag of er een recreatieruimte of dagbesteding opgezet kon worden... Ja, waarschijnlijk op haar Harley Davidson rolde ze binnen.

Al snel werd er een ruimte gereserveerd en zocht ze de juiste plantjes uit. Alet werkt graag met mensen, en heeft het niet graag 'tegen mensen'. Ze ziet ze graag komen en hun kwaliteiten en talenten ontwikkelen en benutten.

Alhoewel ze het jammer vindt dat de doorstroom bij de Herberg weinig van permanente of zelfs lange duur toestaat. Haar best doet ze desalniettemin; enige maanden geleden heeft ze nog uitbundig geassisteerd bij het afscheid (natuurlijk ook de loopbaan) van twee Ierse studentes die nu, te pas en te onpas, gaan werken in een nieuw gestichte daklozenopvang in Ierland.

Alet's passie is altijd een grote invloed op de mensen hier. Persoonlijk voel ik me altijd positief en gedreven in 'haar omgeving'.

Er kan van alles gedaan worden; naast knutselen, graf- en tuinonderhoud is Alet's ruimte ook een trefpunt voor de bewoners van de Herberg.

Waar komt dit vandaan? Alet antwoordt stellig na een barrage van vragen: 'Ik ben misschien niet gelovig, maar heb wel een gelovig hart.' Ze gelooft dat mensen in hun waarde gelaten moeten worden en met respect behandeld moeten worden, 'Het zal me allemaal een biet wezen wat ze van me denken,' beaamt ze,

'Wat jij niet wilt dat jou geschiedt, doe dat ook een ander niet.'

Alet ziet graag hoe de mensen hier ontdekt en gestimuleerd worden om hun talenten en kwaliteiten te ontwikkelen en is er trots op.

In Memoriam 1937 - 2011
Leen van Rij

Een bescheiden man met een groot hart

Op 13 juni, tweede pinksterdag, overleed oud-voorzitter van de Stichting Sporthallen WRZV Leen van Rij. Hij heeft niet alleen samen met mij de WRZV Sporthallen opgericht, hij was meer. Hij was een man met een groot sociaal hart, die altijd op allerlei manieren opkwam voor de zwakkeren in de samenleving, en daarbij bleef hij het liefst op de achtergrond. Ik leerde hem kennen toen ik hem als taxichauffeur van het station naar ergens in de stad bracht. Hij was directeur van woningcorporatie Savo, nu deltaWonen, en hij toonde zich geïnteresseerd in de Woensdag Recreatie Zaalvoetbal Vereniging die ik had opgezet voor de mensen aan de onderkant van de samenleving. We raakten aan de babbel. Het was een klein ritje, maar het begin van iets groots. Het sprookje dat daarna ontstond, werd bewaarheid. De WRZV-hallen werden gebouwd onder zijn toezienend oog als van huis uit bouwkundig ingenieur en tien jaar lang was hij voorzitter van de SSW. We konden elkaar het vuur na aan de schenen leggen in de vergaderingen. Maar altijd als we daarna uit elkaar gingen, dan waren we

weer dikke vrienden. Het was bij hem niet mogelijk om met trammelant uit elkaar te gaan. En elke keer als de gemeente of een ambtenaar weer om de hoek kwam kijken met een of andere rare regeling of dreigement dan verzuchtte hij: waar een wil is, is er geen weg, maar waar een wil is, is er altijd wel een wet. Een wet die bepaalt dat al die mooie, innovatieve ideeën van vindingrijke mensen geen doorgang kunnen vinden. Een regel of verordening die al het enthousiasme meteen de grond inboort. Daar kon hij zich over opwinden. Maar hij kon ook altijd de dingen weer goed relativeren. Leen is altijd interesse blijven tonen in het reilen en zeilen van de WRZV-hallen en later de Herberg. Ik kon hem altijd bellen als ik wijze raad nodig had. En steeds als ik mij weer eens ergens over opwindt dan denk ik aan de woorden die hij altijd sprak: Joop, maak je niet druk. Denk aan je gezondheid, die is meer waard dan al die ellende. Leen is niet meer, maar hij leeft voort in de WRZV Sporthallen en in onze gedachten.

Joop van Ommen

*Hij was méér dan een fijne voorzitter
Hij was een zeer sociale kameraad
Met een positieve kijk op het leven
Een vriend met ruggengraat*

Verdrietig hebben wij kennis genomen van
het overlijden van
onze goede vriend en oud-voorzitter

LEEN VAN RIJ

Als directeur van woningcorporatie Savo (nu deltaWonen) was hij medegrondlegger van de WRZV-hallen. Tien jaar lang leidde hij zeer betrokken met zijn relativerende vermogen het bestuur van de Stichting Sporthallen WRZV. Ook daarna toonde hij zich altijd een zeer wijze raadgever. Wij zullen hem missen.

Wij wensen zijn vrouw Stien, de kinderen en de kleinkinderen heel veel sterkte toe.

Stichtingsbestuur SSW
Directie en medewerkers WRZV Hallen

COLUMN VINCENT WOLTING STRAFRECHTADVOCAAT

Ontslag van alle rechtsvervolging

■ In de media regent het dagelijks berichten over veroordelingen en vrijspraken van verdachten. De termen vrijspraak en veroordeling zijn gemeengoed, iedereen weet wat ze betekenen. Bij een veroordeling volgt (meestal) straf, bij een vrijspraak was er onvoldoende wettig en overtuigend bewijs.

Het pleidooi van de advocaat gaat vaak over dat laatste: de overtuiging. Als de rechter de overtuiging niet heeft dat een verdachte een feit heeft gepleegd, dan moet de rechter vrij spreken. Met andere woorden: als de rechter twijfelt, volgt vrijspraak.

Zo bekend als de termen vrijspraak en veroordeling zijn, zo onbekend is de term ontslag van alle rechtsvervolging. En dat is eigenlijk vreemd, want zaken eindigen geregeld met die einduitspraak. Niet elke keer dat een rechter een feit bewezen acht, zal een veroordeling volgen. Nadat de rechter besloten heeft dat hij overtuigd is dat de verdachte het feit heeft begaan, gaat hij niet meteen over tot het bepalen van de straf. Na de bewezenverklaring kan ook nog een ontslag van alle rechtsvervolging (OVAR) volgen.

De rechter zal namelijk eerst moeten beslissen of het feit en de verdachte wel strafbaar zijn. Is dat niet het geval, dan volgt een OVAR. Pas als de rechter vindt dat het feit strafbaar is en de verdachte ook, volgt een beslissing over de hoogte van de straf.

Maar wanneer is een feit of een verdachte dan niet strafbaar? Een voorbeeld. Stelt u zich een groot grasveld voor met in het midden een grote vijver. Het grasveld is privéterrein. Rond het terrein staan bordjes met daarop 'Verboden Toegang'. Opeens ziet u dat er in de vijver een jong katje ligt te spartelen. Het arme beestje kan de vijver niet uitkomen en dreigt te

verdrinken. Wat doet u? Laat u zich tegenhouden door de bordjes 'Verboden Toegang'? Of bedenkt u zich geen moment en redt u de kat? Het antwoord ligt voor de hand. U hoeft zich in deze situatie van de bordjes niets aan te trekken. Door het katje te redden, handelde u juist. Sterker nog, met een beetje geluk haalt uw verhaal de krant of misschien wel Hart van Nederland. Op zijn minst kunt u een bedankje van het baasje van de kat verwachten.

Het strafbare feit dat u pleegde (door de bordjes te negeren) is niet strafbaar omdat u juist handelde. In het voorbeeld omdat er sprake was van een situatie van overmacht. Overmacht is een van de strafuitsluitingsgronden.

Stel: uw zaak komt tóch voor bij de rechter. De rechter zal dan bewezen achten dat u artikel 461 van het Wetboek van Strafrecht hebt overtreden. U mocht (volgens de bordjes) immers niet op privéterrein komen. De rechter zal u echter niet veroordelen. U hebt immers goed gehandeld! Het vonnis luidt dan: ontslag van alle rechtsvervolging wegens niet strafbaarheid van het feit.

Het Wetboek van Strafrecht kent nog meer van dergelijke strafuitsluitingsgronden (zoals noodweer, noodweer-exces en psychische overmacht). Elke keer dat een geslaagd beroep wordt gedaan op een strafuitsluitingsgrond volgt een OVAR.

Eigenlijk is het vreemd dat de term ontslag van alle rechtsvervolging niet meer is ingeburgerd. Kijkt u de volgende keer nog maar eens goed als u de krant leest. Werd iemand wel écht vrijgesproken? Of vond de rechter eigenlijk dat iemand juist heeft gehandeld? In dat geval weet u nu dat diegene eigenlijk niet werd vrijgesproken, maar ontslagen van alle rechtsvervolging!

Nooit gebrek aan eten, gasten, vrijwilligers, warmte en aandacht

Elke woensdagavond kunnen eenzamen, daklozen, mensen die niet veel te besteden hebben en andere belangstellenden terecht bij het Eetcafé in de WRZV Sporthallen in Zwolle. Het initiatief is zestien jaar geleden opgezet door Zwolse kerken en wordt gedragen door vrijwilligers. En er is nooit gebrek. Niet aan geld, niet aan eten, niet aan gasten, niet aan vrijwilligers en niet aan aandacht, warmte en liefde, zegt pastoraal werker Jaap Klaassen.

Op een woensdagavond in juli was het Eetcafé anders dan anders. Voor het eerst in die zestien jaar was er een barbecue en om alles een nog vrolijker tintje te geven, werd het geheel muzikaal omlijst door muziek van de mensen van de Wresinski Stichting. Deze organisatie stimuleert de kunstzinnige ontwikkeling van mensen aan de onderkant van de maatschappij.

Het was druk deze avond. 'Het is altijd vrije inloop', vertelt Jaap Klaassen. 'We hebben nog nooit te weinig eten gehad en we hoeven nooit te bedelen: er komt altijd genoeg binnen vanuit de kerken. Collectes, spontane giften; heel bemoedigend allemaal.' Er hoeven ook nooit roosters gemaakt te worden voor de meewerkende vrijwilligers. 'Er zijn er altijd genoeg. De medewerkers vinden het gewoon mooi om wat voor anderen te kunnen betekenen. Je ziet vaak dat als ze eenmaal komen, ze blijven komen. Sommigen gaan zelfs vanuit dit vrijwilligerswerk een opleiding volgen tot hulpverlener. Het is een mooie gelegenheid om ervaring op te doen en te ontdekken of het je ligt. We hebben al drie keer een coördinator gehad die een paar jaar meedeed, en dan vanuit hier de zending in ging.'

De sfeer is goed in het eetcafé. 'Het bijzondere is dat je hier vaak mensen ziet komen die afgehaakt zijn van de kerk en dan zeggen: 'Dit is de kerk! Hier is warmte en liefde, hier is aandacht voor elkaar!' En zo is het ook bedoeld.

Er zijn mensen die aan het begin zeggen dat ze alleen voor het eten komen. En dat is goed. Het Eetcafé is niet opgezet om zieltjes te winnen, we pushen niets. Maar je ziet toch vaak dat gasten door het Eetcafé weer naar de kerk gaan, maakt niet uit welke kerk. Ze zoeken een plek waar ze zich thuis voelen.'

Elke keer komen er zo'n zestig tot tachtig mensen voor de gratis maaltijd. 'We controleren niet of mensen het wel of niet kunnen betalen. Sommigen waarschijnlijk vast wel, maar die komen om een andere reden. Er zit altijd wel een diepere ernst onder.' Jaap ziet de mensen gaan en komen. 'Soms verdwijnen mensen na een paar jaar, soms komen ze weer terug. Je weet niet waar ze blijven. Sommige mensen vallen terug, sommige mensen zie je groeien. Ik heb geleerd om de kleine positieve dingen te zien en te waarderen. Ik kan mensen en hun situaties niet veranderen. Ze moeten het zelf doen. Maar ik kan er wel voor hen zijn en hen aandacht en een luisterend oor bieden.'

Peter: 'Ik kom hier al zestien jaar. Ik zag een briefje hangen dat er een Eetcafé was gestart waar je gratis kon eten. Dat leek me wel wat. Ik had een klik met de mensen hier. En van toen af aan ben ik altijd blijven komen. Het begon bij Youth for Christ en het ging via een Zwolse daklozenopvang naar de WRZV-hallen. Vroeger was er nog wel eens mot. Maar tegenwoordig is het heel relaxt. Het is heel laagdrempelig en het eten is goed. Ik blijf hier komen zolang het er is, en ik heb het gevoel dat het er altijd zal blijven.'

Nico: 'ik woon in daklozenopvang Nel Banninkhuis. Een paar jaar geleden ben ik uit de gevangenis gekomen, waar ik twee jaar zat omdat ik verdacht werd van brandstichting. Ik had geen onderdak toen ik vrijkwam, dus ik kwam op straat terecht. Toen ik hoorde van dit eetcafé ben ik er naar toe gegaan. Het is hier gezellig en het eten is lekker.'

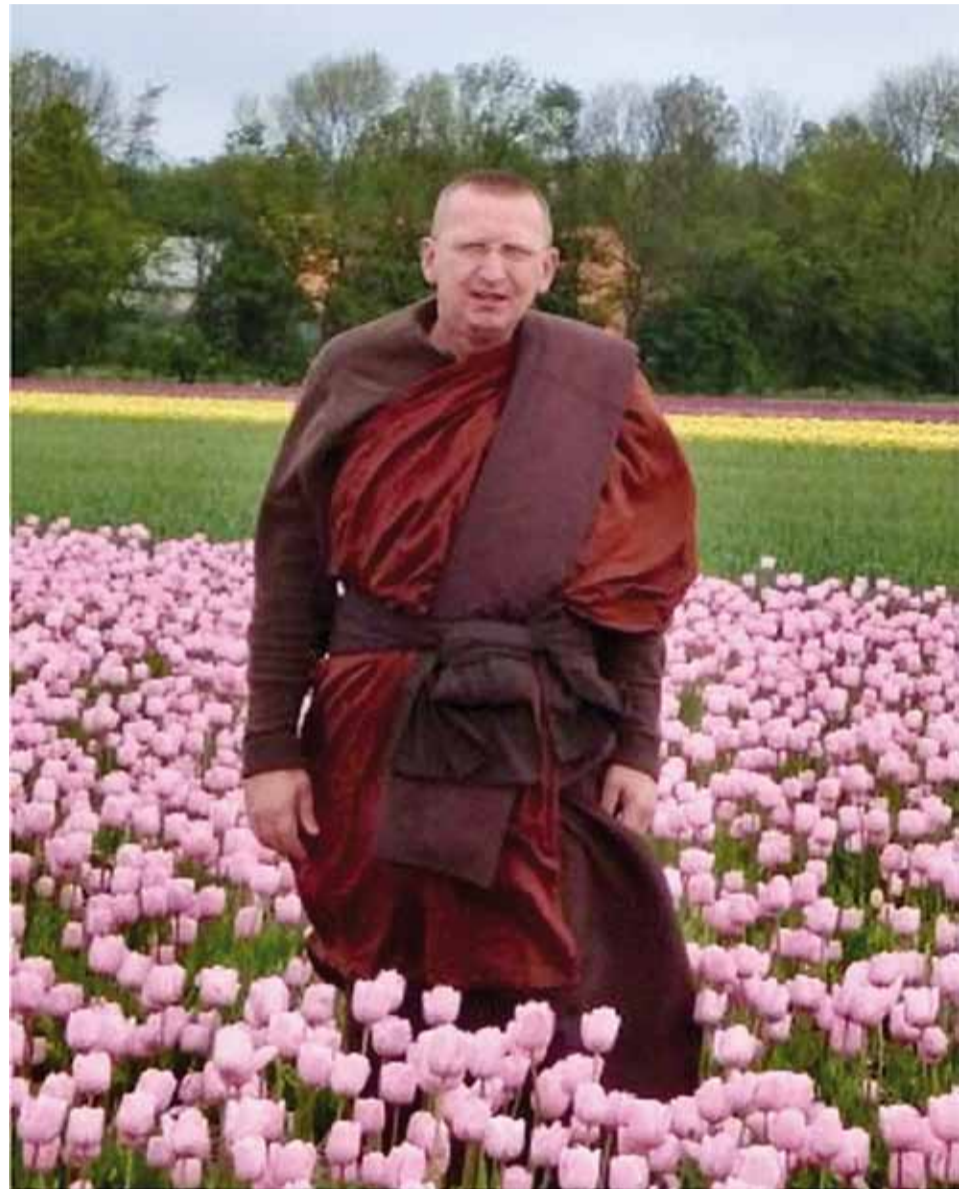
Politicus Willem Lucht, bekend van de partij Lijst Willem Lucht, de partij voor de kleine man en zijn optreden rond de gemeenteraadverkiezingen in 2010 in het programma Man Bijt Hond: 'Ik kom al zestien jaar in het Eetcafé. Samen met mijn vrouw Ellen, die vindt het eten ook heerlijk. Ik kom hier voor de sociale contacten en omdat de mensen me hier nemen zoals ik ben. Ik word vaak gediscrimineerd in de samenleving, omdat ik er anders uitzie. Ik ben gehandicapt, mensen denken dat ik er achterlijk uitzie, maar dat ben ik niet. Elders word ik met de nek aangekeken en in het verdomhoekje gezet. Maar hier heb ik mijn vrienden zitten, hier voel ik me thuis.'

Opgegeven junk vindt z'n leven terug in een Thais klooster

'In deze tempel kan je van alles leren'

Eric Mulder was twintig toen hij in 1982 als dienstplichtig sergeant naar Libanon werd uitgezonden, waar hij de leiding had over tien andere jongens. Toen hij na een half jaar terugkwam, was er niet veel meer over van de oude Eric. Hij kon niet meer functioneren en zocht z'n heil in de heroïne. Hij ging afkickkliniek in en uit, maar niets hielp. Maar toen iedereen inclusief hijzelf het na 25 jaar bijna opgegeven had, kreeg hij een nieuwe kans die hij aangreep. In een boeddhistisch klooster in Thailand wist Eric de draad weer op te pakken.

'In Libanon schoot je met scherp en werd je beschoten met scherp', vertelt Eric (49). 'Het was een half jaar durende survival, dat kun je je niet voorstellen. Toen ik terugkwam zat ik nog helemaal in de oorlogsmodus. Ik kon niet normaal meer functioneren. Het leidde er toe dat ik door verkeerde vrienden binnen de kortste keren tussen de Turkse brugsbaronnen in Amsterdam terecht kwam. Van lieverlee begon ik zelf ook te gebruiken. Je hebt lak aan alles, je bent een adrenalinejunk. Op zoek naar de gekste avonturen, ik tartte het lot. Geld en kleren had ik genoeg, het leek heel wat. Maar van binnen was ik zo leeg als maar kan.' Ook toen voelde Eric al dat er meer moest zijn in het leven. 'Ik ben altijd al wel een spiritual wanderer geweest eigenlijk. Niet dat ik zozeer op zoek was naar een religie, ik heb een afkeer van instituten. Maar ik zocht wel naar iets, naar méér. Ik heb hier verscheidene afkickcentra bezocht en ook enkele afgemaakt. Ik ben in Centrum '45 geweest, in Oegstgeest. Dat is speciaal voor mensen met PTSS door oorlogservaringen. Maar het hielp niet. Ik was zwaar verslaafd en daarbij kende ik het hulpverlenerstaaltje inmiddels. Ik kon makkelijk kletsen. Maar ondertussen.'

SPIRITUAL WANDERER

Eric zwierf door Nederland, van onderdak naar onderdak, van baantje naar baantje. 'Ik heb op de Rijnvaart gezeten, ik heb bij Scania gewerkt. Maar ik

werd steeds verslaafder. Mijn morele grenzen vaaagden, ik zakte steeds verder af naar straatniveau. Ik was een zwerver, ik jatte, ik gebruikte en ik stal. Ze noemden me de bouncer, ik loste alles met mijn vuisten op. Dat is de enige taal die je op straat leert spreken. Dat is ook de enige taal waarmee je kunt overleven. Uiteindelijk kwam ik bij Joop van Ommen in de Herberg terecht. Daar heb ik al met al wel een jaar of drie gezeten. Het ging steeds slechter met mij. Ik werd steeds magerder, ik pleegde roofbouw op mijn lichaam. Elk tientje zette ik om in drugs, niet in eten.' Toen Eric op een goede dag een beetje rondhing in een Zwolse gebruikersruimte, kwamen er twee hulpverleners op hem af. 'Ze hadden een nieuw project opgestart met behulp van een boeddhistische tempel in Thailand. Het traject in dat klooster bleek vruchten af te werpen, ook bij Vietnamveteranen en daarom dachten ze aan mij.' Eric vroeg een paar dagen bedenktijd. 'Het was nogal wat. Maar ja, zoals ik zei, ik ben altijd al wel een spiritual wanderer geweest en ik bedacht ook dat dit mijn allerlaatste kans wel eens kon zijn. Dus ik ging ervoor.'

AFKICKEN

En hij ging er écht voor. 'Er volgde een periode van drie maanden voorbereiding. Op praktisch gebied moest er natuurlijk van alles geregeld, inenting en dergelijke, maar ook op moreel gebied werd ik aangepakt. Ze testten mijn motivatie, ze gingen hele-

maal de diepte in. Het was moeilijk voor mij want ik heb een enorm autoriteitsprobleem: niemand vertelt mij wat ik doen moet. En bovendien hou ik niet van zweverigheid, ik ben een nuchtere jongen. Inmiddels zat ik ook zwaar aan de methadon. Maar ik wilde dit echt een kans geven, ik was zeer gemotiveerd.' Na drie maanden ging Eric naar het boeddhistische klooster Thamkrabok in Thailand. 'Daar kicke je in drie weken af met behulp van een speciaal kruidendrankje waarvan je moest overgeven en heel veel water. Op die manier ging het drie keer zo snel als anders. Normaliter gaat het afkicken van methadon heel langzaam. Mensen doen daar makkelijk over, maar het is een ramp. Sommige verslaafden zeggen: ik ben helemaal clean, ik zit alleen nog op 80 milligram methadon. Maar wist je dat 40 mg al dodelijk is voor een normaal iemand? In mijn topjaren zat ik trouwens op 500 mg. Toen scharrelde ik er op de zwarte markt van alles bij.'

HELE LIEVE MENSEN

Tijdens die eerste dagen in het klooster gebeurde er iets. 'Ik kwam daar binnen met een uiterst afwe-rende, verdedigende houding en mijn vuisten al in de aanslag, net als bij alle eerdere opnames in Nederland. Want je bent een junk, niet een volwaardig mens. Je liegt en bedriegt, je bent niet te vertrouwen en ze hebben je bij voorbaat al opgegeven. Het enige wat ze doen is de methadon en de spuitnom-

ruil regelen en een beetje dagopvang verzorgen. En dan komt er een pas afgestudeerd meisje van twintig die je gaat vertellen hoe je leven moet. In West-Europa bestaat de hulpverlening voornamelijk uit pappen en nathouden. Ik vind dat wel heel kwalijk. Er wordt geen hoop meer gegeven aan verslaafden. Het gaat niet meer over problemen oplossen, maar problemen beheersen. Harm reduction, daar heeft men het over tegenwoordig. Kijk, als de hulpverlener al geen vertrouwen meer in je heeft, hoe moet je als verslaafde met je gebrek aan zelfvertrouwen dan nog wat hoop krijgen op een betere toekomst? Je hebt heel hard een impuls van buitenaf nodig, maar die krijg je niet want ze geven je bij voorbaat al geen kans meer. Dus dan neem je vanzelf zo'n afwerende houding aan. Maar in Thamkrabok was dat helemaal niet nodig! De monniken hebben respect voor je, ze nemen je zoals je bent en veroordelen niet. Wat in verleden gebeurd is, is gebeurd, het verdriet dat je anderen en jezelf hebt aangedaan kun je niet meer terugdraaien. Dat is karma. Je gaat jouw weg in het leven, je moet op je eigen blaren zitten. Maar vanaf nu kun je het wel anders gaan doen. Ik zag die hele lieve mensen daar voor niks hun medemens helpen, ze ruimden opgewekt mijn kots op, ze pikten mijn enorme stemmingwisselingen, want je zit in een emotionele rollercoaster, en na een paar dagen viel dat schild van mij af. Ik dacht: Mulder, in deze tempel kan je van alles leren.'

'YOU BE A MONK'

'Je moet wel een lichtje aan het eind van de tunnel zien, anders hou je het niet vol', legt Eric uit. 'Je hebt mensen die zich gewoon neerleggen bij hun verslaving, maar ik voelde me er niet happy bij. Ik wist dat ik mijn krachten kon mobiliseren, als ik er maar vertrouwen in had. Ik heb altijd gedacht dat er meer was. En dat was er ook, leerde ik daar, in Thamkrabok. Daar kreeg ik weer geloof in het leven en in mezelf.' Het project omvatte een maand in het klooster, waarna een periode bij een nazorgorganisatie was ingepland. 'Eenmaal per week was er een samenkomst met alle verslaafden. Je kon via een tolk allemaal vragen stellen aan een oude, wijze monnik. Aan het eind van zo'n gesprek zei de wijze monnik tegen mij in heel gebrekkig Engels: 'you be a monk'. Ik dacht: droom maar lekker verder, vaders! Maar 's avonds in bed bedacht ik dat ik niet zoveel opties had. Ik besloot het te proberen en tekende voor drie maanden bij. Kop kaal en bruine kleding aan. Het was een hard bestaan. Je hebt allerlei regels waar een monnik zich aan moet houden, zo is seks taboe, je mag een vrouw geen hand geven en je doel is een goed karma op te bouwen. En je krijgt één maaltijd per dag: 's morgens om zeven uur zit je al aan de kerriegerechten. Ik was gewend aan alleen een kop koffie met een zwaar shaggie.' De drie maanden werden uiteindelijk drie jaar. Eric hielp als monnik andere verslaafden, leerde hen tot rust komen in hun hoofd, begeleidde hen bij het harde werken overdag in en rond het klooster. 'Thamkrabok is zéker geen vakantiecamp. Het is zwaar en je moet bijzonder gemotiveerd zijn om het vol te houden. Maar dan leer je ook van alles: geduld hebben, doorzetten, jezelf beheersen, noem maar op.'

↑
Eric in 2002: een argwanende junk die lak aan alles had

→
Eric nu: blakend van gezondheid op de koffie bij Joop van Ommen

←
Eric drie jaar geleden: tussen de Thaise monniken die zijn vrienden werden

ZOUTE HARING

Na zijn verblijf in het klooster heeft Eric een tijdje bij een nazorgorganisatie gewerkt. Inmiddels is hij getrouwd met een Thaise vrouw die hem volgens eigen zeggen 'aankan'. 'Mijn verhaal is geen wonderverhaal van 'ik heb het licht gezien'. Ik heb in de tempel gewoon manieren gevonden om mezelf niet te verliezen. Ik heb ook ontdekt dat de scherpe kantjes van de emotionele pijn slijten. En ik heb geleerd dat je hoop moet houden. Als je geen hoop voor jezelf hebt moet je er helemaal niet aan beginnen. Want het is een harde weg en je moet keihard werken. Daar is een soort vechtersmentaliteit voor nodig. Ja, ergens ben ik best wel trots op mezelf. Maar je moet altijd blijven opletten. Verslaving blijft altijd een zwakke plek. Als ik me op een dag kloten voel, denk ik aan drugs. Maar ik heb dat leren controleren.' Eric heeft een nieuwe, positieve manier van leven gevonden in Thailand. Maar hij heeft af en toe wel heimwee naar Nederland. 'Soms mis ik

schaatsen in de winter. Soms mis ik zelfs kerstmis, terwijl ik daar vroeger de schurft aan had. Het samenzijn met de familie. En soms heb ik gewoon zin in een lekkere zoute haring.'

TERUG

Eric wil verder in de hulpverlening. 'Kijk, ik kan mensen helpen vanuit mijn ervaringen. Ik heb zelf de pijn gevoeld, ik weet hoe je het moet aanpakken. Ik dacht vroeger ook: als ik maar precies doe wat die mensen zeggen, dan ben ik straks genezen. Maar zo werkt het niet. Er is geen psychiater, geen monnik die je van je verslaving af kan helpen. Ze kunnen je handreikingen bieden, maar de enige die je van je verslaving af kan helpen is jijzelf.' Binnenkort kan hij zijn ervaringen waarschijnlijk inzetten om andere verslaafden verder te helpen. 'Ik heb een leuke baan aangeboden gekregen in de verslavingszorg in Nederland, dus ik kom waarschijnlijk op korte termijn terug!'

Kijk voor meer informatie op www.thamkrabok-monastery.org.

Kadera aanpak huiselijk geweld helpt mensen naar een nieuwe toekomst

Allemaal winnaars

Ieder mens heeft recht op veilig leven en opgroeien. Met die visie helpt Kadera aanpak huiselijk geweld jaarlijks honderden mensen in Overijssel op verschillende manieren. Met informatie en advies, met de meldcode huiselijk geweld en kindermishandeling en met crisisinterventie, opvang, zorg en begeleiding. Marianne is een van de vele vrouwen die via Kadera de weg vonden naar een nieuwe toekomst zonder huiselijk geweld. 'Veel vrouwen bezitten een oerkracht, dat is heel bijzonder om te ontdekken', zegt beleidsmedewerker PR en communicatie Mary Hazenberg. 'Marianne is daar exemplarisch voor.'

In november vorig jaar veranderde Vrouwenopvang Overijssel van naam naar Kadera aanpak huiselijk geweld, kortweg Kadera. 'Het dekt beter de lading', vertelt Mary. 'We bieden niet alleen vrouwenopvang maar ook ambulante hulpverlening, nazorg, we hebben de Meldcode huiselijk geweld onder onze hoede, we werken aan preventie en doen aan voorlichting. En niet alleen voor vrouwen, maar ook voor mannen, alhoewel daar nog een groot taboe op ligt. Vandaar de nieuwe naam. Kadera is een samenvoeging van kadee, Frans voor man, en era, Latijn voor vrouw.' Kadera werkt ook samen met ketenpartners om huiselijk geweld aan te pakken. 'We verwijzen mensen desgewenst door, als er bijvoorbeeld therapie nodig is, of schuldhulpverlening.' Verder staan kinderen hoog in het vaandel bij Kadera. 'Kinderen krijgen een grote knauw van huiselijk geweld. Ze lopen extra risico om later zelf ook slachtoffer of pleger te worden. Daarom proberen we hen hier een zo normaal mogelijk leven op te laten bouwen. Ze gaan zo snel mogelijk naar school, we hebben hier een crèche en een leuke speelruimte, we organiseren uitstapjes en ze krijgen psychische ondersteuning.' Marianne kan daar over meepraten. Haar dochters van 6 en 12 jaar waren nauwelijks mee te krijgen uit de opvang, toen ze enkele weken geleden vanuit de intensieve begeleiding naar een begeleid-wonen-appartement elders in de stad vertrokken. 'Ze wilden bij de anderen blijven', vertelt Marianna. 'We hadden hier ook wel een heel leuk clubje, het klikte gewoon met z'n allen.'

DE HERKENNING SCHEPT EEN BAND

Het verhaal van Marianne is uniek, maar kent dezelfde rode draad als de verhalen van de andere vrouwen die door Kadera opgevangen zijn. 'Je merkt dat je niet alleen bent', vertelt Marianne. 'Je hebt de KGR-groep, waarin je ervaringen deelt.' KGR staat voor Kwetsbaarheid en Geweld in Relaties. 'Je haalt samen terug waar het fout ging, waarom het fout ging en hoe het van kwaad tot erger werd. Je cijfert jezelf weg, je geeft toe, dan kom je op voor jezelf, je merkt dat de partner boos wordt, geeft weer toe en cijfert jezelf weg en zo zit je in die neerwaartse spiraal waarin het geweld steeds erger wordt. Je kijkt ook naar je eigen aandeel en dat is zeer confronterend en zwaar, want je denkt dat je gefaald hebt en dat het allemaal je eigen schuld is. Maar het voelt goed om bij mensen te zijn die hetzelfde hebben meegemaakt. Die herkenning schept een band en daarom kun je het aan.'

WE WERDEN STEEDS BANGER

Marianne was meer dan twintig jaar met haar partner samen. 'Je moet nooit vanuit een labiele situatie een relatie aangaan', vertelt ze. 'Dat heb ik hier

geleerd. Met mijn relatie was dat wel het geval. Mijn ouders lagen in scheiding, ik stond op het punt om van baan te veranderen en van de ene naar de andere provincie te verhuizen en ik was nog heel jong. Ik had iemand nodig, maar er was niemand, behalve hij. Ik dacht: hij weet hoe het hoort, en ik trok bij hem in. Ik deed wat ik dacht te moeten doen, werkte heel hard. Ik had in het begin nog mijn eigen baan, deed het huishouden en werkte ook voor hem. Hij had een eigen bedrijf en ik deed de boekhouding en maakte schoon. Ik dacht: als ik doe zoals hij denkt dat het hoort, dan komt alles vanzelf wel goed. Ik deed alles wat hij wilde, ik adoreerde hem, maar vergat daarbij mezelf.' Marianne en haar partner werkten hard en kregen kinderen. Toen hun tweede dochtertje na zes weken overleed aan wiegendood, ging het mis. 'Mijn partner stopte met werken en ging aan de drank. We hadden geen inkomen meer en ik zocht een baan als schoonmaakster, zodat ik tijdens de schooltijden van mijn andere dochter kon werken, want de zorg voor haar kon ik niet aan mijn partner overlaten. Anderhalf jaar na het overlijden van mijn kindje, kregen we nog een dochtertje. Ik dacht: ik heb mijn overleden dochtertje terug, maar nu is ze veel sterker. Dat was mijn manier om het te verwerken. Maar met mijn partner ging het van kwaad tot erger. Hij bedreigde me, hij ging tekeer, hij beschuldigde me van de ergste dingen en hij was vaak totaal buiten zichzelf. Maar de volgende dag was hij vol berouw en beloofde het anders te zullen gaan doen. Je wist totaal niet meer waar je aan toe was met hem en wanneer de knop weer om zou gaan. De man waar ik ooit van hield en met wie ik getrouwd was herkende ik allang niet

meer terug. Ik verloor door zijn gedrag al mijn vrienden en contacten, ook mijn moeder wilde niet meer komen. Ze waren bang voor hem, we waren allemaal bang voor hem, ook de kinderen. Als er weer strijd was vluchtten ze de achterdeur uit en zochten hun heil bij hun vriendjes.'

ANDERS BEN IK ER VANDAAG OF MORGEN GEWOON NIET MEER

Op een gegeven moment vertelde Marianne haar partner dat het zo niet langer ging en dat ze overwoog om te vertrekken. 'Toen werd het van kwaad tot erger. Hij liet me uit angst voor verlaten nauwelijks meer alleen, hij schreeuwde en bedreigde ons met een mes, zelfs de kinderen. Dus toen heb ik de politie ingeschakeld en kreeg ik een alarm. Toen ze na een melding weer eens een keer kwamen en mijn partner de deur was uitgevlucht, zei een van de agenten: 'Mevrouw, dit stopt nooit. We kunnen het nu wel weer sussen, maar het wordt alleen maar erger, dat zien we in alle gevallen.' En dat heeft bij mij de ommekeer teweeg gebracht. Tot dan toe was ik vooral mezelf aan het oppeppen met sporten, goede voeding, zelfhulpmethodes om 'jezelf te vinden' en dergelijke, alles om me maar sterk te houden zodat ik die kar kon trekken. Daarnaast probeerde ik er alles aan te doen om hem maar te paaien, om hem maar tevreden te houden zodat het niet escaleerde. Ik was constant alleen maar bezig te proberen om de boel te redden. Maar toen die agent dat zei werden mijn ogen ineens geopend. Ik dacht: het wordt inderdaad steeds erger, steeds gevaarlijker. Ik moet iets doen. Want anders ben ik er vandaag of morgen gewoon niet meer.'

EEN OPVANG VER UIT DE BUURT WAS HET BESTE

Toen haar partner eindelijk een keer op een middag niet thuis was, ging Marianne stiekem naar een hulpverleningsorganisatie in de buurt. Ze vertelde haar verhaal en kon dat kracht bij zetten met behulp van de rapporten van de politie en maatschappelijk werk, die aangaven dat de situatie niet te houden was. Ze vroeg met spoed hulpverlening aan. Na een maand van angst en overleven hoorde ze dat ze geen urgentie kreeg. 'Ze zeiden dat ik maar naar een blijf-van-mijn-lijfhuis in de buurt moest gaan. Ik had dus een maand voor niets in doodsangst zitten wachten met mijn kinderen.' Toen Marianne haar partner vertelde dat ze daadwerkelijk weg zou gaan, werd hij woedend en schreeuwde dat hij zelf wel zou gaan. 'Toen hij weg was heb ik mijn spullen bij de burens neergezet, en ben ik naar het blijf-van-mijn-lijfhuis gegaan. Daar kwamen we tot de conclusie dat ik met de kinderen naar een opvang ver uit de buurt moest gaan, zodat hij ons niet kon vinden.' En zo kwam alles in een stroomversnelling. 'Ze belden me al snel met het nieuws dat ik naar

Zwolle kon. Ik heb onze spullen gepakt, de kinderen van school gehaald en 's avonds stond ik bij Kadera op de stoep.'

Kadera is een van de betere opvangorganisaties

Marianne kreeg een kamer en haar kinderen kregen ook een kamer met een stapelbed. 'Het voelde heel fijn en warm. Het voelde veilig.' Ze kreeg een case-manager die haar aan alle kanten begeleidde, met een facilitair medewerker regelde ze haar financiële situatie. 'Je moet gewoon wel zelf alles regelen, want dat moet je in de toekomst ook, maar ze geven je handreikingen en uitleg en zo. Het is heel prettig dat ze meedenken.' De doelstelling van de crisisopvang is dat de vrouwen tot rust komen en de praktische dingen kunnen regelen. Vervolgens wordt bekeken wat er daarna gaat gebeuren. Marianne woont sinds enkele weken begeleid in een mooi appartementje van Kadera in Zwolle. 'Het was eerst weer even wennen. Je bent gewend aan mensen om je heen, gezamenlijk koffie drinken en eten, en nu ben je gewoon weer op jezelf met je twee kinderen.' De kinderen zijn blij met hun nieuwe bestaan thuis

en op school. Marianne kijkt weer naar de toekomst. 'Dit appartement is tijdelijk, ik wil weer richting mijn geboortestreek, in de buurt van mijn familie. Iedereen zegt dat Zwolle gewoon de allerbeste stad is op het gebied van hulpverlening. Ik hoorde ook van alle kanten dat Kadera gewoon een van de betere opvangorganisaties is van Nederland. Vrouwen die ook elders waren geweest, zeiden dat ze het gevoel hadden dat ze hier in de hemel terecht kwamen. Dat ligt aan de begeleiding, je wordt als mens behandeld en krijgt volop de gelegenheid om je te ontplooiën. Maar ondanks dat ik hier goede vriendinnen heb gekregen, voel ik me wat eenzaam in Zwolle. Het is niet mijn thuis.' De toekomst ziet ze rooskleurig in. 'Ik wil een goede woonplek vinden voor mezelf en de kinderen, en ik wil weer aan het werk. Ik wil een netwerk opbouwen en een vangnet voor mezelf. Het is een stap voor de rest van mijn leven en daar wil ik zorgvuldig mee omgaan.'

ER IS MOED VOOR NODIG

Marianne is veranderd. 'Ik ben een heel stuk rustiger geworden, op een positieve manier. Je leert hier dat je als vrouw heel veel kan. Je hebt de moedergroep, de KGR, de weerbaarheidstraining en de kluscursus.' Ze is niet meer bang voor haar ex. 'Hij heeft jarenlang de hele familie geterroriseerd. Tot voor kort wist hij niet waar ik was. Maar onlangs heeft hij toegezegd dat hij het goed vindt zo. En daar hou ik hem aan.' Je wordt gesterkt in de opvang, vindt Marianne. 'Vroeger hoorde ik eens van een nichtje dat ze naar een blijf-van-mijn-lijfhuis was gegaan. Dat gebeurt mij nóóit, dacht ik. Maar voor je het weet overkomt het jezelf en zie je geen andere uitweg. En dan heb je het gevoel dat je gefaald hebt, dat je een niemand bent. Maar hier krijg je weer zelfvertrouwen. 'Jullie zijn allemaal winnaars', zeggen ze tegen ons. 'Er is moed voor nodig om hier te komen.' En dat werkt. Ik bepaal nu mijn eigen leven weer.'

'Wat ik altijd zo bijzonder vind, is die oerkracht die elke vrouw lijkt te bezitten', zegt Mary. 'Marianne is daar een voorbeeld van. Zij is er van uit gegaan dat het anders kan en heeft de stap ondernomen om een nieuw leven te gaan krijgen. Kadera kan daarbij helpen en veel mensen slagen er dan ook in om met behulp van ons een nieuw bestaan op te bouwen.'

Kadera biedt:

- Preventie en deskundigheidsbevordering
- Informatie, advies en ondersteuning
- Crisisinterventie
- Opvang, begeleiding en nazorg
- Alarmsysteem AWARE
- Begeleid wonen jonge moeders
- Meldcode huiselijk geweld en kindermishandeling
- Ketencoördinatie

In 2010 heeft Kadera 139 vrouwen en 135 kinderen opgevangen en begeleid, 1535 contacten met Steunpunt Huiselijk Geweld gehad vanuit burgers en professionals, 17 jonge moeders en hun 17 kinderen opgevangen en begeleid, 85 vrouwen en hun 75 kinderen noodbed aangeboden vanwege acute crisissituatie, 44 bedreigde en belaagde vrouwen en hun kinderen bijgestaan met behulp van alarmeringssysteem AWARE en 42 vrouwen en hun kinderen nazorg geboden via huisbezoeken. Kadera aanpak huiselijk geweld wordt grotendeels gefinancierd door de centrumgemeenten Zwolle en Enschede.

Cristien (50) is transgenderist en kwam ongeveer tien jaar geleden in de Herberg terecht. In de Herbergkrant blikt ze terug op haar veelbewogen leven tot nu toe.

CRISTIEN'S MEMOIRES

Gelukkiger dan ooit

■ Zo'n 24 jaar lang heb ik bij het Leger des Heils gezeten. Toen ik een jaar of 17, 18 was, kwam ik als dakloze in Amsterdam bij Majoor Bosshardt terecht. Van haar kreeg ik de opleiding om de Strijdkreet te verkopen. We gingen bijvoorbeeld op de Amsterdamse Wallen bij de café's langs. Toen was ik nog man. Ze heeft het me goed geleerd, daarom kan ik nu ook zo goed Herbergkranten verkopen. Na een jaar of vijf, zes, ging ik naar Maastricht. Daar ging ik werken in een klooster waar zo'n 210 daklozen werden opgevangen. Namens dat klooster zat ik in de cliëntenraad in Almere. We hebben er nog voor gezorgd dat er 's avonds warme maaltijden kwamen in plaats van broodmaaltijden. Op een gegeven moment, het was in 1999, werd ik ervan beschuldigd 210.000 gulden te hebben gestolen. Ik heb 17 maanden in de gevangenis gezeten, eerst in Sittard, later in Vught. Hangende het onderzoek mocht ik niet weg. Er klopte niets van de beschuldiging, want ik kon helemaal niet bij het geld komen. Later werd ik dan ook vrijgesproken. Ik kreeg een schadevergoeding en daarvan heb ik de bloemetjes buiten gezet. Toen kwam ik in Het Inloopschip in Den Bosch terecht. Maar naar aanleiding van een schietpartij werd mij geadviseerd Den Bosch te verlaten. Ik wist niet waar ik naar toe moest, en toen adviseerde de politie me om naar Joop van Ommen in Zwolle te gaan. Dus zo ben ik hier terecht gekomen. Maar ik ben nog steeds boos op het Leger des Heils. Er is

nooit uitgekomen wie dat geld gestolen had, maar ik was het niet. Toen ik werd vrijgesproken hadden ze het lef om me te vragen om terug te komen. Ik dacht dat ik een klap in mijn gezicht kreeg. Nee. Het Leger des Heils heeft afgedaan voor mij. Eigenlijk had het er wat mij betreft nooit mogen zijn. De kerken hadden de opvang van daklozen moeten verzorgen. Als oprichter William Booth zou zien wat voor commerciële organisatie zijn Leger des Heils is geworden, zou hij zich omdraaien in zijn graf. Toen ik het Leger verliet kon ik eindelijk los gaan. Ik ben nu vrouw en ik ben nu gelukkiger dan ik ooit geweest ben.

Ingezonden

Goed verhaal van de Studenten Journalistiek Windesheim over dakloze Zuid-Afrikanen en goede keus van redactie Herbergkrant om dat op te nemen in editie 12. Succes met uw werk, ik blijf u dankzij uw verkoper/verkoopster in Enschede volgen.

Groet, Jan ter Haar, vuttend journalist.

Beste mensen,

Een paar dagen geleden heb ik uw krant gekocht. Deze werd voor het eerst in Velp, waar ik woon, aangeboden. Heb de Herbergkrant, editie II, van begin tot eind helemaal uitgelezen. Hartstikke goeie artikelen en veel wetenswaardigheden!!! Kan ik niet zeggen van de Daklozenkrant, die ik (ook) altijd koop om de mensen te ondersteunen. Nogmaals: ALLE LOF VOOR UW KRANT !!

Rina, Velp

Elke keer als ik de krantenverkoper zie staan in het plaatsje Hippolytushoef, dan koop ik de nieuwste editie van de Herbergkrant van hem. Het is een vriendelijke, wat oudere baas. Ik weet niet eens zijn naam en dat is best triest. Ik heb het wel eens aan hem gevraagd, maar kon hem niet duidelijk maken wat ik bedoelde, dus laat ik het maar zo.

Met deze foto wil ik tevens mijn complimenten geven over het blad.

Met vriendelijke groet, Gerarda

OVER KARIN, MOE EN ALLEEN EN NOG GEENTWINTIG

Ik kende Karin toen ze achttien was en echt een gave meid.

Straks is ze twintig, maar het mooie is ze kwijt.

Ze had nooit iets te verbergen, toen, en keek je open aan.

Nu lijkt ze haast te lusteloos haar ogen op te slaan.

Je zag haar nooit alleen en ze vierde altijd feest, nu straalt haar houding uit: 't is allemaal geweest.

Alles wat jongen was keek haar bewonderend aan, nu is ze zo verlept dat niemand haar ziet staan.

Waar ze vroeger warm voor liep laat haar volkomen koud, van binnen is ze kil en bang dat niemand van haar houdt.

Toen Karin achttien was, was ze echt een gave meid.

Dat iemand zó beschadigd wordt en in zo'n korte tijd...

Straks is ze twintig en veel toekomst ziet ze niet.

En dat is wat haar treurig maakt en eindeloos verdriet.

Kees van Baardewijk

**COLUMN JOOP VAN OMMEN,
GRONDLEGGER VAN DE HERBERG**

Waar blijft die kerk?

■ Steeds als ik de heer Leers, Minister van Vreemdelingenhaat, aan de gang hoor met z'n plannen, dan denk ik dat ik hem eens voor moet stellen aan Tinus Wolters. Al veertig jaar lang ben ik bevriend met Tinus, de godfather van de woonwagenbewoners alhier. Tinus heeft er voor gezorgd dat een aantal jaren geleden de verhuizing van de woonwagenbewoners van één kamp naar verspreide locaties over de hele stad Zwolle zonder gemor en gedoe geschiedde. Tinus heeft er voor gezorgd dat veel woonwagenbewoners de drank afzwoeren en het geloof vonden. Tinus brengt in al zijn armoede op 75-jarige leeftijd, met zijn zwakke gezondheid eenmaal per twee, drie maanden z'n laatste centen, een vrachtwagen vol goederen en heel veel hoop in de vorm van het geloof naar Roemenië. Samen met zijn broer Koop geeft Tinus inhoud aan de Woonwagenzending Zwolle, met elke zondag een samenkomst. Tinus bezit het echte geloof, hij helpt mensen hier en in Roemenië, hij komt op voor de zwakkeren in de samenleving. Als de heer Leers, die ooit als burgemeester van Maastricht zo veel verwachtingen schiep, maar die het als Minister van Vreemdelingenhaat zo laat afweten, Tinus eens bezig zag, zou hij dan tot andere inzichten komen? Zou hij dan niet vlak voor z'n twee maanden durende zomerreces nog even zoveel mensen de doodsangst hebben aangejaagd met z'n aankondiging dat illegaliteit strafbaar wordt in Nederland? Ik zie de bui al hangen. Tinus en ik worden alweer steeds meer gebeld door mensen die zich niet meer durven melden bij officiële instanties, die niet meer naar een dokter of een hulpverleningsorganisatie durven, uit angst dat ze opgepakt worden. Jaren wordt er niet meer naar deze mensen omgekeken, en dan worden ze nog net even voor het zomerreces knettergek gemaakt. Ik heb daar geen woorden voor.

Waar ik ook geen woorden voor heb, is dat deze man Tinus al zestien jaar lang in al zijn goedheid door de Zwolse overheid aan het lijntje gehouden wordt. Zestien jaar geleden beloofden ze hem en zijn Woonwagenzending een kerkgebouwtje, waar behalve de meer dan honderd mensen die wekelijks de samenkomsten bezoeken, ook ruimte voor de kinderen is, de volwassenen van de toekomst. Ruimte voor mogelijkheden, ruimte voor groei, beloofden ze hem. Ik was zelf allang vreselijk uit m'n slof geschoten, maar Tinus blijft geduldig wachten, hij kent geen agressie. De samenkomsten zijn dan eens hier, dan eens daar, de volgers van Tinus worden ongeduldig en willen een grote tent bouwen voor de bijeenkomsten. Maar Tinus wil niets afdwingen. Hij wacht. Want als er iets beloofd wordt; als iemand iets afspreekt, dan hoort het ook te gebeuren. Zo werkt Tinus zelf en hij gaat ervan uit dat anderen ook zo werken. Hij wacht al vier wethouders lang en al die vier wethouders hebben hem laten stikken.

Er is tot op de dag van vandaag nog helemaal niks gebeurd. En Tinus blijft geduldig en hij uit geen woord van kritiek op de overheid. Er zijn twee personen op deze wereld die een unieke goedheid en een eindeloos geduld bezitten waar ik diep respect voor heb. Dat is Mandela, en dat is Tinus. Ze zijn van hetzelfde laken een pak. In die mensen kun je geloven. En als er iemand echt een kerk verdient, dan is het Tinus. Ik hoop dan ook van harte dat de gemeente die oude belofte snel nakomt zodat de godfather van de woonwagenbewoners het zelf nog mag beleven.

↑ *Tinus respecteert elk geloof waarin Jezus centraal staat.*

← *Een kaarsje branden voor alle doodsbanne illegalen die straks geen kant meer op kunnen.*

↓ *Tinus en Joop zijn al meer dan veertig jaar bevriend.*

BUDGETMENU

Gebraden kip met honing

Benodigdheden:

- 1 kg drumsticks
- 6 eetlepels honing
- 10 eetlepels sinaasappelsap
- 2 eetlepels scherpe/pittige mosterd
- 2 theelepels sojasaus
- 1 theelepel peper

Spoel de kip onder stromend water af, dep hem daarna droog. Meng voor de marinade, de honing goed met de sinaasappelsap, mosterd, sojasaus en peper. Bestrijk de filet of drumsticks met marinade. Laat de marinade minimaal 2 uur of langer trekken in de koeling.

Verhit de olie in de braadpan, braad de kip aan alle zijden goed aan. Giet eventueel nog wat overgebleven marinade over de drumsticks. Laat de kip langzaam 30-45 minuten garen in de braadpan, afhankelijk van de grootte en gedeelte van de kip.

TIP:

Erg lekker met gefrituurde rostirondjes. Hmm!!!!
Daarbij een lekker kropje fijn gesneden sla met een tomaatje en komkommerstukjes.

Eet smakelijk!!!

Een boom

Gesnoeid staat hij
Slanker dan ooit
Zijn armen gestrekt
Naar de hemel
Zijn kruin er bijna
Zo verlicht lijkt hij

Soms ontroerd
Met sporen van druppels
Langs zijn lange lijf
Sijpelend in de bodem
Om zijn diepe - diepe dorst
Behoedzaam te lessen

Dan beijzeld
Schier bevroren
Voor de wereld
Of toegesneeuwd
Onwezenlijk pril
In winters wit

Voorts verschoond ook
Met zijn fris lichtgroen
Kostuum aan gedaan
De pandjes wapperend
In de lentewind
Dan zomers loom

Als betoverd
Vol zwaar lover
Biedt hij schaduw
Aan alle mensen
Die onder hem verpozen
Soms zelfs minnekozen

Al blozend neergevlid
Vergetend alle tijd
Hoe droog of nat
Blijft hij rechttop
Steeds groots
In zijn gedaanten

Olle

■ (On)gehoord

Dakloze had vuilnisbak als officieel adres

Een dakloze man in de Amerikaanse staat New Mexico vergat de politie te melden dat hij verhuisd was en niet langer op zijn officiële adres woonde: een vuilnisbak. Toen de politie voormalige zedendelinquent niet aantroef op dit officiële adres, gingen ze op zoek naar hem. Ze vonden hem in een opvangcentrum voor daklozen.

De politie arresteerde hem daar, zo melden Amerikaanse media. Hij had volgens de autoriteiten binnen tien dagen na zijn 'verhuizing' zijn adreswijzing moeten doorgeven. De voormalige zedendelinquent hangt nu een gevangenisstraf van maximaal drie jaar boven het hoofd.

Bron: z24.nl

Alles O.K. bij de WRZV!

De WRZV hallen in Zwolle is een geschikte accommodatie voor beurzen, (sport)evenementen, symposia of markten. Gelegen langs de A28 en met volop parkeerruimte is de WRZV een prima uitvalsbasis voor uiteenlopende bijeenkomsten.

Wij beschikken over 2 ruime zalen en een restaurant.

Alles incl. of excl. catering. Precies op maat zoals u dat wenst!

Kom langs voor vrijblijvende informatie. U bent van harte welkom.

Buitengasthuisstraat 8 • 8041 AB Zwolle

T 038-422 61 29 • E info-wrzv@planet.nl

COLUMN GERARD DE GOEDE BESTUURSLID STICHTING SPORHALLEN WRZV

Vakantie

■ De vakantietijd is weer aangebroken. Scholieren zijn of krijgen vrij, de examens zijn achter de rug en in veel straten hangen de schooltassen aan de vlag. In de stad stromen elke dag de terrassen vol en het lijkt (denk dat het zo is) dat Zwolle elk jaar meer terrassen telt. Een mooie tijd is aangebroken! Ondanks de crisis reizen veel mensen af naar het buitenland, met het vliegtuig of de auto!

Eén van de favoriete bestemmingen blijkt Griekenland te zijn! Ja, Griekenland... of all places! We mopperen met z'n allen op de Grieken, er mag geen geld meer naartoe, want ze kunnen die schulden nooit meer terug betalen. Minister De Jager roept dat we moeten blijven investeren, anders vallen alle banken om in Europa! Maar toch gaan we massaal naar

Griekenland. Bewust daar geld uitgeven en investeren? ...of gewoon de goedkopere reis kiezen, zoals een goed Nederlander betaamt. En wat is wijsheid? Ik ga in ieder geval niet zeggen dat ik de oplossing heb, want die heb ik ook niet. Lekker op vakantie gaan, zou ik zeggen! Een oplossing voor de schuldenlast van Griekenland? Wel heb ik al eens eerder iets gezegd over de zogenaamde 'marktwerking', die in Nederland moest worden ingevoerd in de zorg, in het openbaar vervoer, bij de energieleveringbedrijven, de post enzovoort. Die marktwerking zou zorgen voor lagere kosten en betere kwaliteit. Ook heb ik al eerder opgemerkt dat daar (in mijn beleving) niets van terecht is gekomen. Ik betaal alleen maar meer dan een aantal jaren geleden.

Nu... marktwerking heeft nog een ander kant. Bij marktwerking overleven de zwakkeren niet en blijven sterken bestaan. Dat is een natuurlijk proces. Oh ja... daar heb ik het ook al eens over gehad in vergelijking met de dierenwe-

reld. Grappig is het nu dat het dezelfde mensen zijn die marktwerking een groot goed vinden, nu voorstander zijn van het blijven helpen van Griekenland. Of die vinden dat de telers van tomaten en komkommers financieel geholpen moeten worden omdat die er niets aan konden doen dat er in Duitsland een virus uitbreekt waardoor mensen geen tomaten en komkommers meer kopen.

Nee, niet helpen. Zowel Griekenland niet als ook de telers van tomaten en komkommers niet. Marktwerking!!! ...en dat betekent dat Griekenland failliet gaat en er ook een aantal bedrijven in de tuinbouw sneuvelt. Daar worden ze groot en sterk van, toch?

Of spelen er andere belangen? Is de politiek bang dat als Griekenland failliet gaat en uit de euro stapt, er meerdere landen zullen volgen en er uiteindelijk geen euro meer overblijft. En dat daardoor de politiek gezichtsverlies lijdt... want de 'euro' was toch zo goed voor ons! Of dat onze staatssecretaris Henk Bleker, onder andere van Landbouw (officiële naam: Staatssecretaris van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie) gezichtsverlies lijdt als hij z'n maatjes in de landbouw niet helpt. Bleker is ook staatssecretaris van Innovatie, dat staat voor: 'Vernieuwing'! Ik heb hem tot toe nog niets zien doen wat vernieuwend is of... het aan je laars lappen van afspraken met België is iets nieuws?

Maar goed, het is vakantie! De politiek gaat ook met vakantie... dat heet reces, en dat hebben ze vanaf 1 juli tot 5 september. Ja, ja, dat is lang, maar dat vind ik helemaal niet erg. Kunnen we even bijkomen van alle ellende die ze de afgelopen tijd over ons heen hebben gestort. Kunnen we, net als de meeste Grieken het hele jaar al doen, lekker relaxen en ons even niet zo druk maken over allerlei maatregelen die genomen (gaan) worden.

Pffff... even rust. Iedereen die nog op vakantie gaat wens ik een hele fijne vakantie met veel mooi weer en voor degenen die thuis blijven omdat ze geen vakantie kunnen betalen of ze om andere redenen niet op vakantie kunnen wens ik ook veel mooi weer. De wereld ziet er toch veel vrolijker uit als de zon schijnt.

Ingrid (56) heeft MS. Graag wil ze haar ervaringen met ziekenhuizen en haar handicap delen met andere lezers.

Ze hoopt dat men iets kan met de informatie die ze geeft. Haar doel van het schrijven is anderen die ook iets dergelijks meemaken tot steun te willen zijn.

COLUMN INGRID WESTRIK

Roddeltantes

■ Om een definitie te geven van roddeltantes... het is makkelijker om over een ander te kletsen, dan over je eigen sores te praten. Vaak strooien ze verhaaltjes de wereld in die helemaal niet waar zijn. Dan is het leed al vaak geleden.

Je wordt raar aangekeken. Ze denken dat jij niet weet dat er over je wordt geroddeld. In mijn geval was dat niet zo. Ik had al een sterk vermoeden dat er over mij werd geroddeld. Mijn intuïtie laat me zelden of nooit in de steek. Op een mooie zomerdag liep ik eens naar de brievenbus om iets te posten. Het was in den beginne van mijn MS. Ik liep nog en zonder krukken. Een vrouw van het roddelgroepje klampte mij aan. 'Mag ik je iets vragen?', vroeg ze. 'Ja hoor, vraag maar', zei ik. Zij was niet echt een roddeltante, maar stond er altijd bij om te luisteren naar de verhalen. 'Waarom loop jij zo raar?', vroeg ze. Ik was blij dat ze het vroeg. Zo kon ik ten minste uitleggen wat er aan de hand was. Ik zei: 'Ik heb MS.' Ze schrok. Nu maar meteen de koe bij de horens vatten, dacht ik. Ik zei: 'Ik heb het vermoeden dat er een praatje gaat in de straat, dat ik de hele dag bezopen ben.' Ze kreeg een kop zo rood als een tomaat. Ik weet genoeg, dacht ik. Ik wist ook wie het was van dat groepje. Mijn overbuurvrouw stond er om bekend dat ze erg nieuwsgierig was. Mijn vriendin uit de straat had al eens gezegd dat ik slingerend liep. Dat komt omdat de motoriek in de war is. Bij de MS vereniging noemen ze het inderdaad 'het dronkemansloopje.' Niet zo raar dat ze dat dachten, maar vraag me dan eerst wat er is, zonder meteen een oordeel te vellen!

Toen ik op een dag met mijn man naar de stad was geweest en een rolstoel had gehuurd, stond overbuuv voor de deur en keek nieuwsgierig naar de rolstoel. En dan kan ik soms een bitch zijn hoor. Ik zei: 'Geen paniek... ik was te zat om te lopen, daarom heb ik een rolstoel gehuurd.' Ze kreeg een kleur en zoef... snel ging ze haar huis in. Nou weet ik het zeker, dacht ik. Een paar dagen later was ik voor het huis de ramen aan het lappen. Ze kwam naar buiten en vroeg: 'Hoe is het met je?' 'O prima', zei ik vrolijk. 'Ik heb MS.' Weer vloog ze naar binnen. Ik stond te grijnzen. Eat this!, dacht ik en stak een middelvinger op. Als ik iemand graag mag, zal ik heus niet zo rechtstreeks vertellen dat ik MS heb. Maar dit vroeg om wraak!

Ze was bij het roddelgroepje uitgekakt. Vermoedelijk hebben ze haar verteld hoe de vork in de steel zat. Toch was dit een levensles voor haar. Later was ze niet meer nieuwsgierig tegen mij, maar zelfs behulpzaam. Dat verschil voel je gauw genoeg aan. Ze hielp soms zware tassen naar binnen dragen, als ik boodschappen had gedaan. Ik liep toen al met een kruk. Blijkbaar heeft ze haar lesje geleerd.

Instituut voor Publieke Waarden bestudeert en verbetert de publieke zaak vanuit de praktijk

'Het kan veel beter'

■ Het gaat niet goed met de publieke zaak. Dat stelt Eelke Blokker, ambassadeur voor de onderkant van de samenleving en adviseur bij BMC. De democratie is gedegenereerd; de verzorgingsstaat is een karikatuur van de oorspronkelijke opzet geworden. Vrijheid, gelijkheid en broederschap hebben plaats gemaakt voor efficiency, concurrentie en competitie. Overheid en burger spelen mekaar de bal toe inzake de publieke verantwoordelijkheid, met alle gevolgen van dien. Ieder voor zich en niemand voor ons allen. Eelke wil paal en perk stellen aan de publieke ontwaarding. Samen met drie gelijkgestemden richtte hij het Instituut voor Publieke Waarden op. Doelstelling: het bestuderen en verbeteren van de publieke zaak, door overheid en burger met praktijkvoorbeelden en speldenprikjes wakker te schudden. Publieke waarden moeten worden verdedigd.

De vier mensen achter het Instituut voor Publieke Waarden (Eelke, Albert Jan Kruijer, Koen van Bremen en Harry Kruijer) kwamen elkaar tegen tijdens het traject Aanval op Uitval. Albert Jan Kruijer onderzocht de vraag welke wetten er in de weg staan om mensen en gezinnen met meerdere problemen te helpen. 'Maar het vermoeden dat wettelijke regels de hulpverlening belemmeren, bleek helemaal op een misverstand te berusten', zegt Eelke. 'Die hulp wordt belemmerd door allerlei gewoontes, gebruiken en rituelen. Zo van: zo hebben wij het altijd gedaan en zo blijven we het doen. Er is lef en doorzettingsvermogen om die ongeschreven regels te negeren en naar de mensen en hun problemen te kijken in plaats van het beleid en de verantwoording. Maar goed, in dit traject kwamen we elkaar tegen. Ik werkte bij de gemeente Zwolle waar ik bezig was met het voorbeeldproject Paupopus B.V., een werkbedrijf dat mensen aan de rafelrand van de samenleving aan werk wil helpen.' Het draait na zes jaar als een tierelier. 'Dat is ook zoiets. Men stelt dat mensen met een uitkering ineens een enorme afstand tot de arbeidsmarkt hebben, maar dat berust voor een hele grote groep op een mythe. Als je gewoon uitgaat van de mogelijkheden en kracht van de mensen, blijkt die afstand niet alleen goed te overbruggen, maar ook nauwelijks te bestaan.'

EENVOUDIGER, GOEDKOPER, BETER

Het instituut gaat op zoek naar tekortkomingen in de publieke zaak. 'We willen kijken hoe het anders kan, beter, goedkoper, eenvoudiger en begrijpelijker', legt Eelke uit. 'En dat willen we doen vanuit de praktijk. Een voorbeeld. Een dakloze krijgt na een traject een flat. Hij ontvangt 3000 euro op z'n bankrekening om die flat in te richten. Wat gebeurt er als je als dak-

loze ineens zo'n bedrag tot je beschikking hebt? Dan ga je je vrijheid vieren, je nodigt je vrienden uit, gaat de stad in en neemt het er met z'n allen eens goed van. Resultaat: een kale flat waar hij zich niet zal kunnen leren hechten, het huis wordt nooit een thuis. Dakloosheid dreigt weer. Als je het anders organiseert, als je met een aantal mensen van bijvoorbeeld een sociale werkvoorziening samen met de dakloze de flat gaat schilderen, je gaat samen met hem naar de kringloop om leuke meubeltjes uit te zoeken, of we maken met de sociale dienst een deal dat er gewoon boedeltjes worden verstrekt, dan heb je zo'n flat ingericht, en dan ben je waarschijnlijk met 2000 euro of minder klaar. Ex-dakloze blij, gemeente blij, buurt blij want er hangen geen kranten meer voor de ramen, maar gordijnen. Als je net iets meer energie in de praktijk steekt, kan het gewoon eenvoudiger, goedkoper en veel beter. Het hoeft allemaal helemaal niet zo ingewikkeld te zijn.'

HERSENHELFTEN

Hoe komt de maatschappij zo onnozel, vraag je je onwillekeurig af. Daar heeft het Instituut z'n gedachten ook over laten gaan. In zijn boek 'Mild Despotisme' beschrijft Albert Jan Kruijer de democratie en de verzorgingsstaat door de ogen van de Franse politieke filosoof Alexis de Toqueville. 'Je ziet dat onze verzorgingsstaat van oudsher is gebaseerd op de waarden van de Franse revolutie: vrijheid, gelijkheid, broederschap', legt Eelke uit. 'Vervolgens is er een neoliberale samenleving ontstaan waar vooral concurrentie, competitie en efficiency de mechanismen zijn om vooruit te komen. Die matchen totaal niet met die oude waarden. Daardoor gaan dingen mis. De publieke zaak wordt nu vooral bestuurd door de linker hersenhelft: ratio, modellen, berekeningen, noem maar op. Dat heeft

niks meer te maken met beelden, emoties en waarden die aan de rechter hersenhelft ontspruiten. Er heerst veel verwarring over wat effectief beleid is, vooral in het publieke domein. Dus worden er weer op basis van geld en targets en indicatoren allerlei modellen bedacht die de boel alleen maar onbegrijpelijker, afstandelijker, ondoorzichtiger en effectlozer maken. Niemand snapt er meer iets van. Dus de burgers zijn van mening dat de overheid die publieke zaak maar moet uitvoeren. Terwijl het voorheen een zaak was die ons allemaal aanging. Maar je zult nooit dichterbij elkaar komen, tenzij je met andere waarden en andere instrumenten gaat werken. En om die helder te maken, hebben wij het Instituut voor Publieke Waarden opgericht.'

ENTRY-EXIT-PARADOX

'Neem nu de dakloze', zegt Eelke. 'Iemand had een huis, en nu niet meer. In plaats van dat we hem weer een huis geven zodat ie niet al te ver van het pad raakt, organiseren wij een substituuut die we een opvang noemen. De bedoeling is om vanuit die opvang trajecten te starten waardoor mensen weer van hun dakloosheid genezen. Maar in de praktijk komt zo'n opvang daar nauwelijks aan toe. Want Pietje wil z'n nest niet uit, Jantje wil eten, Elsie moet een handdoek en Keesje en Karelje hebben met mekaar. Als opvang ben je gefocust op de beheersbaarheid en je holt als het ware achter je dagritme aan om de boel voor elkaar te krijgen. Resocialisatie of herstel komt nauwelijks tot stand. Als je iemand een huis geeft, wordt het een stuk eenvoudiger om de juiste ondersteuning te bieden. Kijk, we verzinnen vaak de verkeerde oplossing. Het kan gewoon veel effectiever en goedkoper. We moeten problemen opheffen in plaats van onzichtbaar te maken.' Ook wat psychiatrische patiënten betreft, heeft Eelke z'n

■ (On)gehoord

Paspoort-truc bezorgt Roemenen werk

Een uitzendbureau in Etten-Leur heeft een manier gevonden om legaal Roemeense arbeiders naar Nederland te halen. Roemenen mogen normaal alleen aan de slag met een vergunning, maar minister Kamp geeft die niet meer. Nu heeft het uitzendbureau bedacht dat Roemenen met een Hongaarse achtergrond een tweede, Hongaars paspoort kunnen aanvragen. Als Hongaar hebben de arbeiders geen vergunning nodig om hier te werken. Volgens het uitzendbureau is het gewoon legaal. In 2000 werden zo de eerste Polen naar Nederland gehaald met een Duits paspoort. Het uitzendbureau heeft met de truc al zo'n duizend Roemenen met een Hongaars paspoort ingeschreven. Tuinders in met name West-Brabant hebben grote moeite mensen te vinden voor de oogst.

Bron: nos.nl

Stichting Zwerfjongeren Nederland wil één loket voor zwerfjongeren

Het aantal zwerfjongeren in Nederland is de laatste drie jaar met drie duizend toegenomen tot negen duizend. Dat blijkt uit tellingen uitgevoerd door onder meer gemeenten en instellingen. De Stichting Zwerfjongeren Nederland vindt dat er bij gemeenten één loket moet komen voor zwerfjongeren, want die zijn verantwoordelijk. Momenteel is er voor elk probleem een ander loket, maar dit werkt niet volgens de SNZ, want het is niet alleen onhandig en drempelverhogend, maar het beleid van sommige loketten staat ook haaks op elkaar. Gemeenten moeten een jongerenloket instellen zodat er één punt is dat alle problemen in één keer in kaart brengt, vindt de SNZ. En ze moeten onderkennen dat zwerfjongeren een aparte groep vormen waarvoor specifiek beleid nodig is.

Bron: binnenlandsbestuur.nl

Altijd goed verzorgd

Wij zorgen goed voor u én uw gasten.

Of het nu gaat om een groot bedrijfsfeest of een intieme party: wij verzorgen de catering en de hele entourage er omheen tot in de puntjes. Sfeervol en heerlijk. Het enige dat u hoeft te doen is genieten! Kijk op www.conradcatering.nl voor meer informatie.

ConradCatering
Compleet

Waterlelie 19 • 8043 NZ Zwolle • Tel 038 - 45 38 014 / 06 539 20 669
www.conradcatering.nl • info@conradcatering.nl

opvattingen. 'Veel patiënten komen vanuit onbehandelbaarheid in de maatschappelijke opvang terecht of in detentie. De klinieken zouden eigenlijk binnen hun budgetten verantwoordelijkheid moeten nemen, maar die schorsen mensen heel makkelijk. Wij noemen dat de entry-exit-paradox: je doet een beroep op de kliniek omdat je verslaafd bent, je gebruikt in die kliniek omdat je verslaafd bent en je wordt er dus uitgeknikkerd omdat je gebruikt. Je doet een beroep op een voorziening omdat je ziek bent, maar omdat je die ziekte beoefent word je de deur gewezen. En dat heb je niet alleen met verslaafden en klinieken, maar ook met probleemgezinnen en daklozen, het zit door de hele publieke zaak heen.'

ACTIEONDERZOEK

'Als je je echt verdiept in hoe de verzorgingsstaat in de praktijk uitpakt, dan zul je met hele andere oplossingen komen dan wanneer je vanuit de instituties en de structuren en de financieringsbronnen blijft denken', stelt Eelke. 'Wij willen vanuit die praktijk-situaties waar het misloopt businessmodellen ontwerpen en andere besturingsinstrumenten te creëren. Er moet wel wat gebeuren, want de verzorgingsstaat wordt onbetaalbaar. Je ziet dan ook dat de overheid terug treedt in dienst- en zorgverlenende zin, maar dat die anderzijds juist groeit in toezichhoudende en controlerende zin. En dat moet je ook helemaal niet hebben. Er zijn overheden, organisaties en burgers die anders willen, maar daarvoor moeten ze wel de instrumentaria hebben. En daar zijn wij dus voor. Wij zijn een denktank die actieonderzoek doet. We brengen niet alleen problemen in kaart, maar lossen ze ook op. Voor overheden, maar ook zeker voor de particuliere sector. Wij willen laten zien dat het anders kan, vanuit de praktijk.' Kijk voor meer informatie vanaf eind juli op publiekewaarden.nl.

Wichert aan het Rot is betrokken burger en bewogen medemens die de wereld en de maatschappij op een geheel eigen manier bekijkt en beleeft.

COLUMN WICHERT AAN HET ROT

Rondje Zwolle

■ Fietst u hem ook wel eens? Het rondje Zwolle? Het gekke is namelijk dat als je in een bepaalde stad of buurt woont je niet in de gaten hebt hoe mooi het is. Wij fietsten pas geleden bij de Bodensee en spraken veel medereizigers, mensen uit Friesland, Groningen en Drenthe. En wat me opviel was dat menigeen ons vertelde dat ze Rondje Zwolle al wel eens hadden gefietst en dat ze er allemaal zeer tevreden over waren. Als echte Zwollenaar ga je dan vragen of ze de binnenstad wel eens hadden meegenomen bij hun bezoek en dat viel tegen. Dus reclame maken voor je stad. Nu was bij mijzelf aardrijkskunde (pardon topografie) vroeger het beste vak en kon ik gelukkig meepraten over vele steden en streken. Ik heb echter altijd de neiging om te fantaseren bij plaatsnamen of dergelijke. Bij Broek op Waterland denk ik gelijk aan de Alplasserwaard, niets met elkaar te maken maar toch. Als ik klokken hoor luiden denk ik aan Arnemuiden. Bij McDonald's zie ik me zelf al in de haven van Hamburg lopen en bij Saluti of Talamini waan ik me in Pisa bij die onbenullige scheve toren. Zo sprak ik erover met mijn Spigiator en ik vroeg hem of hij mij van die waanbeelden af kon helpen. Het lukte maar gedeeltelijk, want de laatste keer dat ik hem bezocht vroeg hij hoe het nu ging en ik zei: nou dokter ik zie alles nog maar een beetje Den Helder daarom kom ik weer bij Utrecht. Met al mijn fantasie fiets ik Rondje Zwolle en dwaal langs de IJssel, waar de bekende schrijver Kader Abdolah zijn inspiratie vond toen hij uit Iran was gevlucht. Dan fiets ik langs de mooie golfbaan aan de Wythmenerplas zie ik plotseling de Tinanic ondergaan in de golven. De mooie dijk richting Langeholte de Ach genietenplas. De dijk over richting Holtenbroek, dan zie ik mezelf weer met mijn schoolklas zingen bij de eerste paal die er geslagen werd en wij het Overijsselse lied moesten zingen. Nu worden er elke keer weer eerste palen geslagen in de muziekwijk en dan hoor ik de muziek van Mozart of ik waan me aan die mooie blauwe Donau. Het blijft maar spoken in dat hoofd tot ik de Peperbus zie en tegen mijn vrouw zeg: zullen we nog even een terrasje pakken in de mooiste en fijnste binnenstad van de wereld. De plaats waar wij altijd weer terug komen al heb je in je gedachten nog zoveel plaatsen in je hoofd. Daar kan zelfs een Spigiator niets aan veranderen.

Dus als U Rondje Zwolle eens fietst denk dan ook eens goed na. Het adres van mijn Spigiator kan ik uwel geven: Zalkerdijk 15.

Mensen zijn als spiegels

Daar waar ik geen toetreding vond
Noch ervaarde, vind ik mijn gelijke

Je bent niet zwart, ook ben jij niet wit
Geel vind ik ook niet, evenmin rood

Maar toch ben jij daar
Tussen het bruin van het koren

Je hebt geen naam
En toch spreek ik met jouw tong

Je hebt geen gezicht
En toch tref ik jou in de spiegel aan

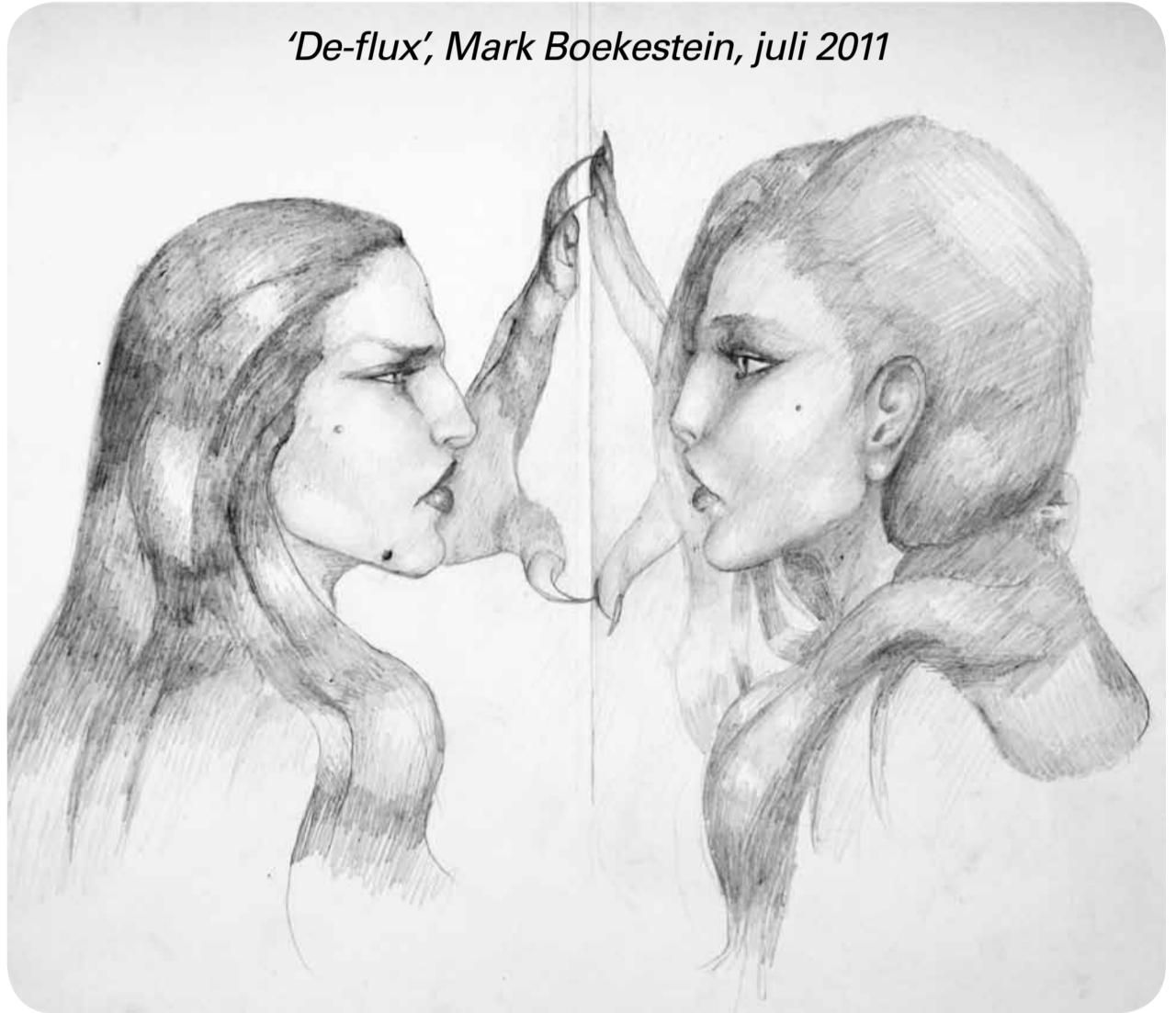
Je kijkt mij aan
En zegt helemaal niets

Wie ben jij dan toch
Vreemdeling onder de vreemden

Als ik je herken
Troost mij dan in jouw naam

'Kijkerd in de Spiegel'
Erwin

'De-flux', Mark Boekestein, juli 2011

VRIENDEN VAN DE HERBERG

Daklozenopvang De Herberg in Zwolle is een bijzondere daklozenopvang.

Rode draad: niemand op straat.

Stichting Vrienden van de Herberg stelt zich ten doel om die rode draad voor nu en voor de toekomst te waarborgen. Door fondsen en donateurs te zoeken en te werven, door geld in te zamelen en door de uitgave van de Herbergkrant. De inkomende gelden worden goed besteed. Aan mensen die geen geld hebben om kleding te kopen of naar de tandarts te gaan. Aan een kerstdiner voor de minima, of aan een bijdrage voor de Voedselbank. Of aan mensen die hun onderdak in de Herberg even niet kunnen betalen. Lezers van de Herbergkrant en donateurs worden geregeld op de hoogte gehouden van de inkomsten en uitgaven van de Stichting Vrienden van de Herberg.

Wilt u ook bijdragen?

Maak uw donatie over op bankrekeningnummer 1100.31.539 ten name van Stichting Vrienden van de Herberg te Zwolle.
Hartelijk dank!

Stichting Vrienden van de Herberg is bezig met het verwerven van de ANBI-status (Algemeen Nut Beogende Instelling).
Dit betekent dat de gift geheel of gedeeltelijk kan worden afgetrokken van de belasting. Zie ook www.anbi.nl

Kijk voor meer informatie, een presentatie van het gebouw en een rondleiding door een bewoner van De Herberg op www.vriendenvandeherberg.nl